

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **M. M.**, zastúpeného advokátom JUDr. J. K., proti odporcovi: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-84-2/DI-SPRAV-2007 zo dňa 25. októbra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 2/2008-50 zo dňa 5. marca 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 2/2008-50 zo dňa 5. marca 2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRP-84-2/DI-SPRAV-2007 zo dňa 25. októbra 2007. Týmto rozhodnutím žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v D., Okresného riaditeľstva Policajného zboru Z. č. ORP-246/DI-S-DT-2006 zo dňa 14. septembra 2007 tak, že vo výroku a v odôvodnení rozhodnutia vypustil časť textu kde je uvedené: „cesta II/526“ a nahradil ho označením: „cesta II. triedy č. 529“. Ostatné časti rozhodnutia ponechal nedotknuté. Prvostupňový správny orgán týmto rozhodnutím uznal žalobcu za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, ktorý spáchal tak, že dňa 11.09.2006 v čase o 07,55 hod. ako vodič autobusu značky Karosa ev. č. X. stál s autobusom na zastávke autobusu v H. na ulici

Partizánskej v časti C., kde sa s autobusom zo zastávky pohol smerom na K. a prednou časťou vozidla zašiel do križovatky cesty II. triedy č. 529 a miestnej komunikácie, na mieste ktorom odbočoval Š. V. so svojim vozidlom zn. Citroen Berlingo ev. č. X. z cesty II. triedy č. 529 na miestnu komunikáciu, pričom došlo k zrážke prednej ľavej strany autobusu a pravej strany vozidla zn. Citroen Berlingo. Týmto konaním žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 22 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 uvedeného zákona uložená pokuta vo výške 1500 Sk.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že správne orgány dostatočným spôsobom zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver. Poukázal na znalecký posudok, v ktorom znalec vylúčil, že by sa nehoda mohla stať tak, ako opisoval žalobca, teda žeby k stretu vozidiel došlo v čase, keď autobus stál na mieste. Vykonanou počítačovou analýzou totiž bolo potvrdené, že autobus sa z miesta pohol asi 3-4 sekundy pred nárazom, a vtedy sa vozidlo zn. Citroen Berlingo nachádzalo vedľa jeho zadnej časti. Tomuto priebehu dopravnej nehody nasvedčujú podľa krajského súdu aj poškodenia oboch vozidiel a rozsah úlomkov a ich poloha po dopravnej nehode tak, ako bola zachytená vyšetrovacími orgánmi a príslušnou fotodokumentáciou.

Krajský súd považoval skutkový stav zistený v správnom konaní za objektívny a úplný, preto nepovažoval za dôležité dopĺňať dokazovanie v zmysle požiadaviek žalobcu, resp. zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodu doplnenia dokazovania. Ani žalobcom namietané procesné pochybenia žalovaného nepovažoval krajský súd za dôvodné, poukazujúc na to, že súd pri preskúmaní správneho rozhodnutia prihliadne na procesné závady len v tom prípade, ak by mali za následok nezákonné rozhodnutie.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi právo na náhradu trov konania. Vyčítal krajskému súdu, že sa dôsledne nezaoberal jeho výhradami uvedenými v žalobe a obmedzil sa iba na všeobecné konštatovanie a formulácie bez bližšej analýzy a vyhodnotenia. Poukázal na to, že od začatia správneho konania tvrdil, že v čase dopravnej nehody s autobusom stál na mieste vyhradenom pre autobusy a nepohyboval sa, pričom na podporu svojich tvrdení navrhoval vykonanie niekoľkých dôkazov, napríklad vychádzať z údajov z tachografového zariadenia autobusu a vypočítať ako svedka cestujúcu, kvôli ktorej žalobca s autobusom zastavil a umožnil jej nastúpiť na spoj. Správny orgán túto osobu nevypočul ako svedkyňu, ale vyžiadal od nej iba vysvetlenie po uplynutí viac ako jedného mesiaca po dopravnej nehode, navyše toto vysvetlenie bolo zadovážené v rozpore s ustanoveniami § 60 ods. 2, § 69, § 73 ods. 2, § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch

v platnom znení. Zdôraznil, že postavenie vozidla zn. Citroen bezprostredne po nehode bolo iné než ako bolo zadokumentované a skúmané znalcom, čo vyplýva z výpovede vodiča Š. V., ktorý uviedol, že po náraze prešiel asi 2 metre a potom zastavil. Žalovaný aj znalec však vychádzali, okrem iného, i z plániku miesta nehody vyhotoveného dňa 11.09.2006 OO PZ H., z ktorého má byť zrejmá dopravná situácia na mieste dopravnej nehody, predpokladané miesto zrážky vozidiel na základe zistených stôp a ponehodová pozícia vozidiel a z príslušnej fotodokumentácie, z ktorých má byť zrejme konečné postavenie vozidiel po dopravnej nehode. Preto žalobca považuje znalecký posudok, v ktorom znalec pri skúmaní príčin vzniku a zavinenia dopravnej nehody vychádzal z tejto dokumentácie, za neobjektívny. Žalobca v odvolaní namietal závery znalca ako nehodnoverné a nepoužiteľné ako dôkaz vzhľadom aj na ním konštatovanú nemožnosť úplne presne opísať dej pred nárazom, pretože po pohybe vozidiel neostali žiadne stopy a tiež na to, že nebral do úvahy údaje z tachografu autobusu. Poukázal na protirečivé tvrdenia znalca ohľadom rýchlosti vozidla Citroen, keď na strane 9/20 uvádza 16,7 km/h a na strane 18/20 uvádza rozpätie 15-18 km/h a nárazovú rýchlosť autobusu uvádza v rozpätí 5 až 15 km/h, ale z posudku nie je zřejmý spôsob a metóda výpočtu tejto rýchlosti. Rovnako protirečivé sú podľa žalobcu údaje znalca o dobe pohybu autobusu, keď na strane 18/20 posudku uvádza, že autobus sa mohol pohnúť 3-4 sekundy pred nárazom, ale pri analýze na strane 15/20 uvádza údaj 3 sekundy. Žalobca vyčítal správny orgán, že po jeho výhradách proti znaleckému posudku, ktoré vzniesol na ústnom pojednávaní dňa 25.04.2007, uložil znalcovi prepracovať posudok a odstrániť vytýkané chyby bez vyhotovenia uznesenia, pričom znalec predložil prepracovaný znalecký posudok označený tým istým číslom a dátumom, v ktorom sa však opätovne nevysporiadal s námietkami žalobcu v časti týkajúcej sa vyhodnotenia obsahu a údajov tachografického kotúča. Žalobca ďalej poukázal na porušenie zásady zákonnosti, pretože správny orgán konal s vodičom vozidla Citroen ako s poškodeným a odoprel skutočnému vlastníkovi vozidla možnosť byť procesne vypočutý a konať vo veci ako poškodený, pretože vo veci podal iba vysvetlenie podľa § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení. Poukázal tiež na nedostatky v prepisovaní a vyhotovení zápisníc a protokolov a rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a vytýkal reformačný postup žalovaného, ktorým zmenil v presne neoznačených výrokových a odôvodňujúcich častiach rozhodnutie ODI D., OR PZ Z. iba číselný údaj označujúci pozemnú komunikáciu, hoci zo spisu nie je jednoznačné a nepochybné, že ide iba o písársku chybu a chybu pri vyhotovovaní rozhodnutia. Žalobca vyčítal obom správnym orgánom, že nevykonali rekonštrukciu dopravnej nehody za účelom zistenia postavenia, pohybu a dráhy vozidiel z miesta nárazu do konečných polôh, že objasňovanie priestupku a priestupkové konanie uskutočňovali viacerí príslušníci policajného zboru, čo u neho vzbudilo pochybnosti o legitimitate, príslušnosti a zákonnosti postupu týchto orgánov a nakoniec namietal postup žalovaného, že si k jeho posudku vyžiadaval stanovisko znalca, s ktorým ho neoboznámil.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že pri rozhodovaní o priestupku, ktorého sa dopustil žalobca, vychádzal zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 14.09.2007,

na ktorom žalobca popieral to, že sa s autobusom pohol a narazil do pravých predných dverí vozidla zn. Citroen, ale tiež konštatoval, že sa k dopravnému priestupku viac nebude vyjadrovať a svoje konanie ľutuje, ako aj z ďalších listinných dôkazov a to: protokolu o nehode v cestnej premávke OO PZ H. zo dňa 11.09.2006, zo záznamu o podaní vysvetlenia žalobcu, vodiča vozidla zn. Citroen Š. V. dňa 11.09.20206, zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 13.12.2006 a 22.01.2007, z úradného záznamu zo dňa 11.09.2007, z ktorého vyplýva, že žalobca bezprostredne po nehode po príchode hliadky tvrdil, že bol s autobusom v pohybe a pohýnal sa zo zastávky, pričom prednou ľavou stranou zašiel do križovatky cesty II. triedy č. 529 a miestnej komunikácie Jarmočnej ulice a pri tomto došlo k zrážke prednej ľavej časti autobusu s pravou stranou vozidla zn. Citroen, čo potvrdil aj vodič tohto vozidla, zápisnice z ústneho pojednávania dňa 09.05.2007, na ktorom boli vypočutí policajti, ktorí dokumentovali dopravnú nehodu a znalec z odboru cestná doprava, ktorý vo veci vyhotovil znalecký posudok č. 28/2007. Z jeho záveru nepochybne vyplýva, že je technicky neprijateľné, aby poškodenia vozidiel viditeľné na fotodokumentácii vznikli pri náraze vozidla zn. Citroen do nepohybujúceho sa autobusu. Žalovaný na základe uvedených listinných dôkazov dospel k záveru, že rozhodujúcou skutočnosťou pre zavinenie dopravnej nehody bolo to, že autobus sa v čase zrážky pohyboval a preto žalobca nesplnil povinnosti vodiča, ktorý pri vychádzaní zo zastávky nesmie ohroziť vodičov idúcich rovnakým smerom. Žalovaný tieto prvotné neodkladné a neopakovateľné úkony, obstarané stopy, znalecké dokazovanie a vykonané dokazovanie v rámci objasňovania priestupku považoval za postačujúce pre vyvodenie záveru o zavinení dopravnej nehody žalobcom. Jeho námietky o neprípustnosti zmeny rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z dôvodu, že táto zmena nevyplýva zo spisu, nepovažuje žalovaný za dôvodné, pretože zo všetkých listinných dôkazov vyplýva, že k nehode došlo na ceste II. triedy č. 529. Rovnako je podľa žalovaného nedôvodná odvolacia námietka žalobcu ohľadom zákonnosti obstarania vysvetlenia svedkyne M. J., pretože správny orgán ju pri rozhodovaní nebral do úvahy. K žalobným námietkam žalobcu voči záverom znaleckého posudku si zadovážil vyjadrenie znalca, v ktorom znalec vysvetlil postupy, výpočty a metódy znaleckého dokazovania. Na objektivnosť a hodnovernosť znaleckého posudku podľa žalovaného nemá vplyv spôsob opravy chýb znaleckého posudku, pretože išlo iba o formálny nedostatok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 písm. c) O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. dňa 22. apríla 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom odvolacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v D., Okresného riaditeľstva Policajného zboru Z. č. ORP-246/DI-S-DT-2006 zo dňa 14. septembra 2007 tak, že vo výroku a v odôvodnení rozhodnutia vypustil časť textu, kde je uvedené: „cesta II/526“ a nahradil ho označením: „cesta II. triedy č. 529“ a ostatné

časti rozhodnutia, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov ponechal nedotknuté.

Krajský súd dospel k záveru, že všetky vykonané dôkazy dosvedčujú tomu, že dopravná nehoda sa stala tak, ako bola opísaná v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a preto skutkové zistenia a právne závery žalovaného považoval za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi ako sú protokol o nehode, záznamom z ohliadky miesta dopravnej nehody, náčrt a plánik miesta nehody, záznamy o podaní vysvetlenia účastníkmi dopravnej nehody, správa o výsledku objasňovania, zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku, tachografový kotúč a znalecký posudok znalca z odboru cestnej dopravy. Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov vychádzali správne orgány pri svojom rozhodovaní, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že obidva správne orgány pri vyhodnotení dôkazov postupovali v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov, teda že dôkazy hodnotili podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a vykonaným dokazovaním bol skutkový stav riadne zistený.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd dôvodne konštatoval, že skutkový dej zistený prvotnými úkonmi vykonanými hliadkou policajného zboru, ktoré sa už nemôžu opakovať, bol potvrdený znaleckým posudkom vpracovaným znalcom z odboru cestnej dopravy. Znalec vylúčil, že by sa nehoda mohla stať tak, ako opisoval žalobca, teda že autobus stál v momente nárazu na mieste. Počítačovými analýzami vykonanými podľa verzie žalobcu i vodiča Citroenu bolo potvrdené, že k nehode došlo pri pohybe oboch vozidiel, pričom autobus sa v momente nárazu pohyboval rýchlosťou 5-15km/h a vozidlo zn. Citroen Berlingo rýchlosťou 15-18km/h. Počítačová analýza potvrdila, že autobus sa pohol z miesta asi 3-4 sekundy pred nárazom a vtedy sa už vozidlo zn. Citroen Berlingo nachádzalo vedľa jeho zadnej časti. Z uvedeného znalec vyvodil logický záver, že k nehode došlo tak, že vodič autobusu z dôvodu, že nepredpokladal, že vozidlo zn. Citroen Berlingo bude odbočovať, vyšiel zo zastávky v domnení, že sa zaradí za predbiehajúce vozidlo zn. Citroen Berlingo. Vozidlo však nepokračovalo priamo, ale odbočovalo doprava na miestnu komunikáciu, a tak došlo k stretu. Z toho sa dá vyvodiť jednoznačný záver, že žalobca ako vodič autobusu nevenoval náležitú pozornosť dopravnej situácii za a vedľa jeho vozidla a zrejme v mylnom predpoklade zahájil odbočovací manéver zo zastávky a pritom už narazil do práve predchádzajúceho vozidla zn. Citroen Berlingo. Znalec nezistil nič, čo by žalobcovi bránilo včas rozpoznať prichádzajúce vozidlo, a čo by mu bránilo konať tak, aby neohrozil prichádzajúce vozidlo.

Znalec vo vyjadrení na žalobné námietky žalobcu uviedol, že z technického hľadiska je nepochybné, že na fotodokumentácii je vozidlo zn. Citroen v polohe,

v akej skončilo hneď po nehode. Preukazujú to stopy po skle na zemi, ktoré sa nachádzajú presne vedľa skutočnej ponárazovej dráhy Citroena, pričom dráha končí presne v polohe, ktorá je viditeľná na fotodokumentácii. Podľa odhodenia črepín skla pravých predných dverí Citroena znalec vypočítal aj rýchlosť tohto vozidla v momente nárazu, ktorú vzhľadom na to, že nehodový dej je súčasne dynamický a súčasne náhodný, uviedol ako presný údaj (pretože výpočty podľa používaných zjednodušených modelov pracujú s číslami na desiatky desatinných miest) 16,7km/h, a v závere ho položil do intervalu 15-18km/h, ktorý je určený možnou mierou nepresnosti.

K námietke žalobcu, že pri vyhodnotení nehody nepoužil údaje tachografu autobusu, znalec uviedol, že pri posudzovanej nehode išlo o nárazy pri takej nízkej rýchlosti a takej malej intenzity, že náraz nemohol zanechať a nezanechal na tachografovom zázname žiadnu stopu, ktorú by bolo možné vyhodnotiť. Ďalším dôvodom je to, že vo vozidle zn. Citroen nebolo žiadne záznamové zariadenie, a keby aj bolo, tak tieto záznamové zariadenia nemohli byť a neboli zosynchronizované. Dôvody, pre ktoré znalec nepoužil údaje tachografu vysvetlil na ústnom pojednávaní o priestupku dňa 09.05.2007.

Námietky žalobcu, že znalec podal dva nerovnaké posudky pod tým istým číslom a dátumom a že priestupkové konanie uskutočňovali viacerí príslušníci policajného zboru sú právne irelevantné. Pre úplnosť odvolací súd však uvádza, že v prípade znaleckého posudku išlo iba o odstránenie písárskej chyby, ktorá bola spôsobená nepozornosťou znalca pri vyhotovovaní posudku.

Ani námietku, že si žalovaný k žalobe zadovážil vyjadrenie znalca, s ktorým žalobca nebol oboznámený, odvolací súd nepovažuje za relevantnú, pretože preskúmvacie konanie nie je pokračovaním správneho konania, vyjadrenie znalca k žalobným námietkam bolo súčasťou vyjadrenia žalovaného k žalobe, s ktorým krajský súd na pojednávaní dňa 05.03.2008 účastníkov oboznámil.

Čo sa týka námietky žalobcu, že vlastník motorového vozidla zn. Citroen nebol vypočutý a nemal možnosť uplatňovať svoj nárok na náhradu škody, odvolací súd poukazujúc na ustanovenie § 247 ods. 1 O.s.p. uvádza, že žalobca nie je v tejto veci aktívne legitimovaný.

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (§ 34 ods. 2 citovaného zákona).

Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu (§ 34 ods. 4 citovaného zákona).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. (§ 34 ods. 5 citovaného zákona).

Podľa odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku a záver, ku ktorému dospeli, je v súlade s obsahom spisov a zásadami logického uvažovania.

Odvolací súd preto v postupe krajského súdu a v jeho rozhodnutí, ktorým žalobu zamietol ako nedôvodnú, nezistil žiadne pochybenie a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odôvodnenia podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech právo na náhradu nepriznal a žalovanému toto právo nepatrí zo zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 22. apríla 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová